

СЕРХИО
БИСИО

СЕРХИО БИСИО

РИАЛИТИ

РИАЛИТИ

Сатира за фалшивите ценности и разрушителните
амбиции на съвременното общество

Книгата се издава със съдействието на Програмата
за подпомагане на преводи “Sur” към Министерство
на външните работи, международната търговия и
вероизповеданията на Република Аржентина.

СЕРХИО
БИСИО

РЕАЛИТИ

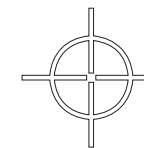
Realidad
© Sergio Bizzio, 2008
By arrangement with Literarische Agentur Mertin
Inh. Nicole Witt e. K., Frankfurt, Germany
All rights reserved

© Екатерина Бобева, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
худ. оформление на корицата
© Издателство *EPA*, София, 2010
Всички права запазени

ISBN: 978-954-389-103-0

Книгите на *EPA* търсете на
www.erabooks.net

EPA

Ако следващият текст ще се чете като роман, уместно е да кажем още сега, че терористите влязоха в телевизията по най-банален начин – безмилостно.

Нападнаха в единайсет часа вечерта от последната неделя на февруари. Топло беше и дежурните полицаи – един мъж и една жена, пушеха във фоайето отвън. Жената беше подпряла лявата си ръка на едно от тежките стъклени крила на вратата. Дясната ръка на мъжа – увиснала с палеца за колана, чешеше слабините му, без да се прикрива. Не разговаряха, по-скоро се чудеха какво да си кажат, но го правеха на висок глас, без да се притесняват от късния час. Улицата беше пуста, по това време много рядко излизаше или идваше някой. Каналът беше лидер на аржентинската телевизия благодарение на програмите, които излъчваше на запис. Разговорът на пазачите хармонираше с тяхното съдържание – беше протяжен, банален и многословен. Накрая мъжът и жената хвърлиха фасовите на тротоара с еднакъв жест и се обърнаха, за да влязат. Мъжът бутна крилото на вратата, давайки път на жената. Жената благодари и се свлече с надупчен от куршуми гръб. Никой от двамата не успя да разбере какво става, но мъжът имаше една секунда повече, за

да се учуди, че не е чул откоса, който я беше убил. Чу го по-късно, сякаш със закъснение. Обърна се, получи един куршум в стомаха, три в гърдите и два във врата и падна по гръб върху гърба на жената. Веднага след това деветима мъже скочиха върху телата им. Единият от тях хвана трупове за краката, изтегли ги навътре и затвори вратата, докато останалите осем, формирайки ветрило, напредваха бегом по коридорите на телевизията.

По време на тази акция загинаха още двама души: един служител на чистотата (който видя въоръжен с картечница мъж да се задава срещу него и объркано разтръска кофата) и един от пазачите на вратата, разположена срещу онази, през която бяха проникнали терористите — от другата страна на фойето. Всеки от тях се сдобил със свой собствен убиец. Чистачът бе ликвидиран от най-младия. Пазачът — онзи, който най-добре познаваше сградата — от един аржентинец от сирийски произход, който в последните месеци бе участвал във всички програми с публика на живо, като за целта се беше редил на дълги и възмутителни опашки — най-вече заради онова, което му се наложи да чуе. Първия път, когато влезе, се ограничи да остане седнал сред зрителите, да ръкопляска на безобразни ереси и накрая да се оттегли заедно с другите. Втория път се измъкна от студиото в посока към тоалетните. Веднага забеляза колко е лесно да се разхождаш навсякъде, без никой да те попита нищо. Влезе в бара,

излезе, повървя по коридорите, качи се по някакво стълбище, слезе по друго, обиколи помещенията в съседство на студиата за запис и когато вече бе начертал първоначална скица на мястото в ума си, отново се върна сред публиката на шоуто. Екскурзиите му из телевизията ставаха все по-дълги и по-внимателни. Веднъж върху някаква маса до сценарий, навит на руло, намери зарязано копие на оръжие от „Междузвездни войни“ — унищожителя на бойни андроиди, с телеметър, арбалет и спусък за продължителна стрелба. Взе го и се разходи известно време насам-натам, като го носеше в една ръка, без да събуди ни най-малкото безпокойство, може би защото имитираше до съвършенство привлечената и отегчена походка на реквизиторите на канала. Никога не беше виждал толкова много телевизия. Един път отиде с брада, друг път избръснат, трети — с дълга коса, а на следващия — с къса и изрусена, като внимава да не привлича вниманието на пазача, когото току-що беше убил. В края на деня се прибираще у дома, вземаше молив и лист и с фотографска прецизност рисуваеше вътрешното разположение на сградата. Именно той реши, че най-доброто място, където да държат заложниците, е барът — циментова дупка, боядисана в зелено, с една-единствена врата, без прозорци, до която се стигаше по тесен коридор, дълъг шест метра. Вътре мобилните телефони нямаха сигнал. Беше го установил на два пъти с три различни апарата. Барът

предлагаше и допълнително преимущество — понеже имаше един-единствен изход, заложниците можеше да бъдат пазени, без да е необходимо някой да стои при тях. Който и да получиеше тази задача, можеше да застане в края на коридора, който водеше до разпределителното фоайе, и да прави две неща едновременно: да охранява заложниците и да контролира движението през залата. Той лично се кандидатира за тази задача. Някой му отговори: „Не“, или че това ще го решат по-късно. В началото трябваше да бъде плътно до командира, не толкова заради подготовката си, която беше по-скоро слаба, колкото заради езика — той беше един от двамата членове на отряда, който говореше испански. Казваше се Суфян Зенит. Беше на двацет и девет години.

Другият се казваше Саймаз Омар и беше на трийсет и осем. Възрастта на останалите членове на групата варираше между трийсет и четирийсет, с изключение на командира, който създаваше впечатление на доста възрастен човек. Омар, също като останалите, познаваше перфектно Корана и си рецитираше стихове от него, докато напредваше в подземния етаж, но риташе вратите на филмовите павилиони с яростта на фанатик, на когото ненадейно му се губят важни пасажии. Гласът на командира ясно достигаше до него от партера или поне така му се струваше. Не грешеше — командирът се движеше с бясна скорост по коридорите и заповедите и заплахите му (неразбираеми, но недвусмис-

лени) бяха на практика единственото, което се чуваше.

Работещите нощна смяна в телевизията, които все още не бяха видели терористите, се парализираха, щом чуваха виковете на командира и ритниците на Омар. Опънаха гърбове, обърнаха бавно глави и никой не се поколеба, че „се случва нещо странно“, всички бяха сигурни в това. Тишината, паузите между едва дочутите шумове (падащ стол, сподавен плач), недоловими в нормални условия на работа, придадоха мигновен и категоричен смисъл на всичко: това без съмнение беше страхът, звуковият му израз. Никой не вдигаше стола, никой не се опитваше да успокои плачещите. Някои, малцина на брой, помислиха, че е избухнал пожар, и се втурнаха надолу или нагоре по стълбите в зависимост от местоположението си, за да потърсят изход, но бяха незабавно заловени. В първите десет минути от началото на нападението терористите бяха взели петнайсет заложници. Половин час по-късно броят им нарасна до двацет и двама. В полунощ вече бяха четирийсет.

Терористите напуснаха подземията и един сектор на първия етаж, за да укрепят позициите си в останалата част на сградата. Полицията вече я бе обкръжила и докато командирът и Зенит, който щеше да служи за преводач, се подготвяха да установят първия контакт с външния свят, Омар — на партера, направи едно откритие, което надхвърля-

ше квотата за непредвидени събития на групата. Течеше риалити в ефир.

— Омар! — чу, че го викат.

Точно в този момент беше на път да отвори входната врата на къщата на „Биг Брадър“. Той и още двама терористи „разчистваха“ партера, проверяваха дали някой друг не се крие там (минути преди това бяха намерили продуцента, който се тресеше от страх зад една кафемашина, и гримьорката, припаднала в една стая), когато чу, че го викат. Спря се, заслуша се, обърна се и направи знак на останалите да го последват. Върнаха се по стъпките си, прекосиха декора, където участниците, които бяха изгонени от Къщата, и една група коментатори всяка вечер обсъждаха подробностите на играта, и стигнаха до студиото за запис. Там беше Сайлаб — онзи, който беше повикал Омар.

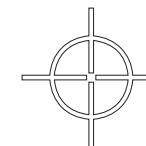
Сайлаб бе насочил картечницата си към двама мъже, седнали на въртящи се столове пред един пулт. Мъжете бяха пребледнели и държаха ръцете си вдигнати малко пресилено. До тях видяха момиче, облечено в черно, което не помръдваше. Стоеше право, с лист хартия в едната ръка и химикалка в другата. Стискаше устни, но човек оставаше с впечатлението, че устата му е широко отворена.

Омар хвърли един поглед на мониторите. На единия от тях в черно-бяло видя момче и момиче да се целуват полуголи в леглото. На друг монитор се виждаха още трима младежи — две момичета и едно

момче, седнали на маса. Ядяха нещо, което вземаха с пръсти от една купа, но явно или нямаха апетит, или пък бяха изтощени. Тази картина беше цветна. Останалите монитори показваха градина с плувен басейн, душ, коридор, фитнес зала, част от всекидневна... Омар размени няколко думи на пушунски диалект със Сайлаб, който вдигна рамене. След това посочи мониторите и попита на испански мъжете, седнали на въртящите се столове, какво е това.

Те бяха толкова изплашени, че започнаха да обясняват със запъване и пелтечене, без да успеят да изрекат и половината от едно нормално изречение. Въпросът на Омар при всички положения бе реторичен: знаеше какво представлява риалити шоуто — беше живял в Лос Анджелис и Мадрид — и въпреки че никога не бе гледал такава програма, веднага разбра, че става въпроса точно за това. Но случаят със Сайлаб беше различен. Той беше роден в Афганистан, в град Шавар, в една кирпичена къща. Още от най-ранна възраст беше ходил в медресето — училище, където моллите карат учениците да наизустяват Корана, но не ги учат на четмо и писмо. Така че Сайлаб не знаеше нито да чете, нито да пише. По време на руската окупация бе запълнил образованието си в лагерите за пакистански бежанци. Беше влязъл отново в Афганистан, за да се присъедини към талибаните, когато взеха властта. Когато ги изгониха, стана шофьор на такси в Кабул.

Животът, който за него се състоеше от религия и барут, сега го беше поставил в телевизионен канал на Република Аржентина, където най-сетне получи възможността да опре картечница в носа на някой евреин. Мразеше евреите, но никога до този момент не беше срещал евреин. Гледаше в очите на Маркос Розвайг – по-пълния и по-нисък от мъжете на въртящите се столове. Гледаше го втрещено, докато Омар превеждаше на пущунски онова, което Розвайг обясняваше за риалити шоуто (нещо му подсказваше, че е по-добре да не произнася думата „шоу“). Въпросът бе, че Сайлаб не разбираше абсолютно нищо по темата, и това изглежда още повече го притесняваше. Розвайг го гледаше като нереално същество. Сблъсъкът на култури и светове (или на богове и планети) между едната и другата група беше тотален. Беше сблъсък между Рейтинга и Корана. За талибаните това, което казва Коранът, е добро, а онова, което не го пише в него, е лошо. За продуцентите въпросът стои по същия начин: това, което има висок рейтинг, е добро; онова, което няма такъв, е лошо.

В Къщата бяха останали петима младежи: три момичета и две момчета. Бяха затворени там вече сто дни. Оставаше по-малко от месец до приключването на шоуто – шоу, което водещите, коментаторите и пресцентърът упорито наричаха „игра“ – и във времето, изминало от началото до деня на терористичната атака, се бяха случили милион несъществени неща – всички, обусловени от желания и предателства.

Но едно от тях, макар и не изключително, бе завладяло вниманието на хората: един от участниците, Робин, беше прелъстил и омагьосал останалите: Паула (Пау), Ромина (Роми), Габриела (Габи) и Нестор (жител на Формоса, когото наричаха Чако, но той нямаше нищо против, въпреки че сега живееше в столицата). Говореше се само за Робин – вътре и извън Къщата. Той беше на двайсет и пет години и подобно на останалите не притежаваше никакви умения. Не знаеше нищо и не умееше нищо. Беше му трудно дори да се изразява. Не беше от хората, които мислят, преди да отворят уста, точно обратното – говореше в търсене на някаква идея, с фрагменти от изречения, с откъслечни думи, които в най-

добрия случай кръжаха като насекоми около лампа. В най-лошия случай се отказваше, като махаше с ръка. Беше сериозен и изглеждаше тъжен. Но невинаги беше такъв. В началото, когато влезе в Къщата заедно с останалите седемнайсет участници, изпъкваше със своята жизненост, което не е малко, като се има предвид, че жизнеността бе онова, което ги обедини като група. По-късно, когато първите изгонвания станаха факт, започна да гасне. В началото на втория месец се отличаваха от другите с мълчанието и апатията си. Не вземаше участие в колективните къпания, нито в купоните, не готвеше, не чистеше, не говореше нито добро, нито лошо за никого и се излежаваше в леглото повече от всеки друг. После един ден се оказа номиниран. Роми, която още в началото се беше почувствала привлечена от него, го попита какво му е и в отговор Робин зарови лице в ръцете си и се разплака. Беше продължителен и силен плач. Операторът на шоуто го проследи в близки планове до последната сълза. Няколко минути по-късно Роми го остави насаме в стаята, отиде при останалите във всекидневната и им обясни какъв е проблемът на Робин:

— Има син.

На петнайсет години Робин беше надул корема на момиче на същата възраст — единствена дъщеря на богат педиатър, пристрастен към голфа. Голфът беше идеалното извинение родителите на Санди

(така се казваше момичето) да се преместят в друг град, в друга провинция. В селото, където бяха живели до онзи момент, нямаше игрища и бащата на Санди, който беше много добър играч, пътуваше почти всеки ден до съседния град само за да се поддържа във форма. Към това трябва да се добави участието му в разни турнири на различни места, заради което обикновено прекарваше дълго време извън къщи. Край! Дъщеря му беше бременна. Време беше да се преместят някъде, където има игрище. Родителите на Робин не бяха съгласни с решението, но какво можеха да направят? Шест месеца по-късно Санди роди момченце. Нарече го Игнасио. Сега Игнасио беше на седем години и Робин го беше виждал само веднъж — когато се възползва от екскурзията по случай завършването на училище, за да отскочи до новата къща на Санди. По онова време Игнасио беше на три години. Робин разказа на Роми, че е плакал, като го видял, плакал, като го вдигнал, като го прегърнал и като се сбогувал, и че оттогава — макар да не му е приятно да го каже, не е преставал да плаче. Роми също се разплака. Плакаха и другите участници заедно с един милион зрители. Рут, момичето, номинирано заедно с Робин, което имаше много повече шансове да остане в Къщата, беше изгонено на другия ден.

Историята на Робин притежаваше всички елементи на сантименталната драма. Или по-скоро на теленовелата. Подрастващ младеж от нисшата кла-

са прави дете на момиче от висшата. Обичат се или биха могли да се обичат, но всичко останало е невъзможно: нито аборт, нито брак. Бащата на Санди е лекар и играе голф; бащата на Робин е електротехник и всяка вечер играе карти на вързано в Социалния клуб; майката на Санди е сред мажоритарните акционери във фирма за масло и зехтин и всеки уикенд ходи на театър; майката на Робин е домашна помощница и използва края на седмицата, за да изчисти собствената си къща. Старите родители разделят новите. Няколко години по-късно Санди се омъжва.

Робин прави трогателен коментар: казва, че „вижда в главата си как синът му расте,.. Казва, че макар да не го посещава, любовта му към него расте и всеки ден провежда дълги въображаеми разговори с него. Някой пита защо не отиде да го види. Робин, който е седнал на леглото, свежда поглед и отговаря с известно раздражение, че няма пари, за да пътува от единия до другия край на страната. Добавя и един разтърсващ факт: когато веднъж е отишъл да види детето, от къщата излязъл мъж, а синът му, когото държал в обятията си, нарекъл мъжа „татко“.

— Беше в обятията ми, а наричаше другото „татко“ — казва Робин и плаче.

След това взема една чанта, отваря я, търси нещо с едната ръка, после с другата. Най-накрая изсипва съдържанието ѝ върху леглото. Около него има дванайсет младежи, всички замлъкнали,

развълнувани и замръзнали в очакване. Робин намира една снимка и им я подава. Младежите скупчват глави, както могат, над нея, като се сбутват с лакти. На снимката — прекалено малка за толкова много любов, Робин държи дете на ръце. Робин се усмихва, детето — не. Робин гледа в обектива, детето гледа Робин.

— Затова съм тук — казва Робин. — Не заради парите, нито заради славата, не за тези неща. Тук съм, за да може той да ме види.

От този момент нататък Робин се сдобил с привилегировано положение. Беше най-обичаният и всичко му се прощаваше. Мълчанията му вече не дразнеха, тъкмо напротив — можеше да се отделя от групата, без да изглежда надменен и без никой да си помисли, че мъката му е стратегия, коз в играта. Зрителите бяха на същото мнение. Нахлуването на екипа в дома на родителите му даде положителни резултати. Бащата каза, че не иска да се меси в личния живот на сина си, с което подразни два милиона души, които го гледаха. Но майката, с която много си приличаха в лице, веднага потвърди историята за детето. Смяна на кадъра — в телевизията. Предаване на живо. Предаване в рамките на шоуто, в което водещият и група коментатори обсъждаха събитията от седмицата. Беше очевидно, че драмата на Робин се е издигнала над баналните истории на другите участници — изтъркани от тривиалности, които изцеждаха силите им и ги при-

нуждаваха да нищят с параноични усилия някоя тор-та с крем или някоя целувка. Робин беше най-автентичният, най-реалният. Създателите на шоуто без съмнение започнаха да се тревожат.

Робин се държеше встрани от всичко, беше винаги толкова мълчалив и самотен, та някои хора си помислиха, че изолацията му е повлияла зле. Една психоложка го наблюдава две денонощия на контролните монитори и заключи, че момчето е лудо или поне на път да полудее. Почти не мигваше. Когато другите спяха, той се разхождаше безцелно из различните помещения на Къщата. Понякога седеше с часове на ръба на басейна, неподвижен, полугол, вкопчен здраво с ръце за ръба, сякаш се страхуваше да не литне внезапно нагоре. Понякога клякаше на земята с лице нагоре и прекарваше дълго време, втренчен в някоя от многобройните камери работи на Къщата. Третия път, когато направи това, беше повикан в Изповедалнята. Изповедалнята беше една малка стаичка, в която участниците номинираха другарите си и влизаха в контакт с гласа на Биг Брадър. Гласът на Биг Брадър беше гласът на Марио Лаго, говорител, който щеше да бъде заловен месец по-късно заедно с Маркос Розвайг, докато и двамата седят на въртящи се столове пред контролните монитори.

— Добре ли си, Робин? — беше първото, което Биг Брадър попита.

— Да.

Биг Брадър направи пауза. Мнозина смятаха, че това са паузи на спокоен и разсъдлив човек, но в действителност се получаваха всеки път когато Марио Лаго се отдръпваше от микрофона, за да чуе какво му казва сценаристът в ухото.

— Цяла вечер гледаш втренчено в една камера и това не се случва за първи път...

— Гледам сина си.

Пауза.

— Робин, искам да ти обясня, че този разговор няма да излезе в ефир, няма да бъде излъчен, така че можеш да говориш спокойно. Поведението ти малко ни притеснява.

Дълга пауза.

— Е? — каза Робин.

Пауза.

— Забелязахме, че не общуваш с другите, винаги си сам. — Пауза. — И мълчалив. Наистина ли се чувстваш добре?

— Да.

Пауза.

— Защо не се приобщаваш, какво ти има?

— Не знам, чувствам, че съм приятел с всички тук, вътре. Не се чувствам дезинтегриран.

— Дезинтегриран?

— Обратното на интегриран... Добре съм, прекарвам си хубаво. Такъв съм си. Това е огромен шанс за мен.

— Огромен шанс?

– Да.

Пауза.

– Огромен шанс за какво?

– Как за какво?

– За какво е огромен шанс?

– Да си върна сина.

– Аха...

Пауза.

– Добре, Робин. Това е всичко. Искях да знам как се чувстваш, само това. Можеш да си вървиш.

Робин поздравя и излезе бързо, все още с вдигната ръка. Мразеше Изповедалнята. Това беше статията на предателството, на оплакванията, на слабостта, мръсно място, червено и тапицирано.

От този момент нататък генералният продуцент реши да го следи отблизо заедно с психоложката. Момчето без съмнение беше очарователно и толкова магнетично, че те забравиха за страха от лудостта и заложиха на серия от успокоителни евфемизми поне за момента, поне докато не покажеше признаци на явно разстройство: странно, специално, уникално, изключително. И не сбъркаха. Робин не запали Къщата, нито изби другарите си – превърна се в оракула на групата.

За мнозина – вътре и извън Къщата, той беше победител. Въпреки че оставаха почти два месеца до края на шоуто, уханието на лаврите му вече се усещаше във въздуха. Но Робин беше толкова чужд на тези очаквания, че можеше да си позволи лукса

да не бъде неутрален, нито пресметлив – казваше открито каквото мисли или каквото чувства, сякаш нищо не го интересува. Приятелите му по изолацията отдавна вече бяха позволили да бъдат окачествени от сценаристите и редакторите на шоуто с роли, които варираха от „готиния“ и „наивната“ до „лукавия“ и „невярната“. Доминиращата фигура беше триъгълникът, любовният триъгълник, но върховете му се променяха всяка следваща седмица и тези разриви и пренареждания будеха омраза, ревност, несигурност и мъка. Задачата на Робин беше да ги разреши. Всички ходеха да говорят с него. До известна степен беше заместил Изповедалнята. Това беше нещо напълно ново за шоуто.

Той се затвори в един ъгъл на стаята, точно под камерата, и превърна (без да иска, трябва да се отбележи) леглото си в една Мека. Там се стичаха номинираните в търсене на утеха, там изгонените се бавеха в дълга прегръдка. Онези, които оставаха в шоуто, ходеха да споделят с него любовните си терзания. Всички бяха много възбудени сексуално, но до този момент не се беше реализирало нито едно проникване, ако може да се каже така. Двойките се разделяха и събираха наново ден за ден, без това да променя предпочитанията им. А се впускаше в страстна игра на целувки и милувки с Б, но продължаваше да бъде влюбена във В, с когото после щеше да изневери на Б, и това не беше стратегия, за да накара някого да ревнува, не беше част от

някакъв план или отмъщение, а най-елементарна възбуда и промискуитет, които много рядко засягаха нечий чувства.

Страданията бяха физически, не морални, младите хора бяха по-скоро изпълнени със скрупули, съзнаваха, че са наблюдавани от семействата си, затова без чувство на вина се отдаваха на противоречието на второкачествената оргия, в която сексът изпъкваше с отсъствието си независимо от ерекциите. Не можеха да си позволят да се облекчат с мастурбация (въпреки че имаше няколко случая). Мастурбацията ги смущаваше повече от проникването; естествено, нито едно от момичетата не искаше баща му да гледа как се самозадоволява, никое от момчетата не желаше майка му да го види така. Това беше непоносима идея, предпочитаха да бъдат видени как правят секс, отколкото да мастурбират. Но пък тогава друг поглед ги караше да се срамуват: погледът на по-далечните роднини. В сексуален план колко повече ги угнетяваше една леля, отколкото една майка, братовчедът, отколкото братът! И въпреки всичко едва успяваха да се сдържат. Огънят, който ги изгаряше, който ги изгаряше свиреп, утихваше в компанията на Робин; нещо у него — нещо, което можеше да бъде или решението му да не играе, или красотата му, или винаги празният ум и леденото спокойствие на гласа му — ги стимулираше да споделят най-сочните епизоди от своето по-скоро суховато битие.

Робин правеше чудеса с тази стена, която психолозите наричат „слушател“: понякога ги слушаше, понякога не, понякога дори не ги чуваше, друг път се преструваше, че ги чува и също че ги слуша, понякога ги прекъсваше, за да ги попита какво казват; понякога слушаше гласа на някой друг, понякога чуваше как се разбива вълна — много назад в паметта му, понякога — лай, понякога — клюка, понякога — откъслечни думи, но винаги разбираше и знаеше — в крайна сметка беше толкова лесно. Държеше Къщата в шепа — като някакаво насекомо. И докато те говореха, той ги галеше с палец. Не момчетата, разбира се. Беше абсолютно мъжествен. Галеше само момичетата — своите довереници, своите приятелки.

Роми беше първата, която забеляза тази подробност.

— Виждаш ли, ти винаги започваш да галиш с палеца и после добавяш и останалите пръсти, първо единия, после другия, третия... — каза му тя, споменавайки само четири пръста.

— Палецът е пръстът на нежността — отговори Робин. — Кутрето е пръстът на презрението. Безименният — на страха. Средният е на похотливостта, а показалецът — на любопитството. За мен ръката е такава.

Светлината в спалнята беше угасена. Роми притихна за момент, обмисляйки това, което току-що беше чула. После каза:

— Колко хубаво — и отпусна главата си върху рамото на Робин. — Никога не се бях сещала за това. — Отново замлъкна. — Какъв каза, че е средният пръст?

— На сладострастието — каза Робин.

Роми разказа това на Габи, а тя — на останалите. В този момент в къщата бяха останали пет момичета и три момчета. Имаше групички или малки компании, сред тях и някои съперничества, но Робин продължаваше да се държи настрана от всичко. Прекарваше по-голямата част от времето си в спалнята, седнал в поза лотос, с лице, насочено към камерата, докато някой не дойдеше да говори с него.

Пау му разказа, че умира от любов по Диего, но че той е прекалено посредствен за нея. Каза му, че навън връзката им няма бъдеще, отчасти защото Диего е прекалено обикновен и отчасти защото тя си има гадже. В същото време гаджето ѝ съвсем не било съвършено. Това беше осъзнала вътре в Къщата. Бяха ѝ се изяснили куп подробности, които преди — извън Къщата, почти не забелязваше.

— Например? — каза Робин.

— „Хауаян тропик“ — каза Пау. — Сто пъти му казах, че ароматът на този бронзатор страшно ми харесва, а той не си го слага. Като ми замирише на „Хауаян“, за мен изгрява слънце. Как ще изтъкуваш това, че не е изтичал да си купи един „Хауаян“? Може да ти се стори глупаво, но за мен тези неща са много важни, забелязвам ги и страдам, за-

щото мисля, че не ме обича. Като бях малка, същото ми се случваше и с татко. Казвах му, че ми харесва тази и тази играчка, а той отиваше и ми купуваше друга.

— Какъв бронзатор използва гаджето ти?

— Един на „Нивеа“.

Тези диалози бяха изрязани от екипа при монтажа и излъчени в специалните предавания като бисери. Какво означаваше всичко това? Какво планираше Робин, ако изобщо беше способен да планира? Какво целеше? Всеки от коментаторите поотделно беше убеден в нещо, но заедно бяха олицетворение на несъгласието. Тяхната задача беше да придадат на шоуто характера на „игра“, откривайки скрития смисъл на някое прокашляне или тактика в някое спъване. Работата им се състоеше в това — да превърнат дузина младежи, неспособни да организират един рожден ден, в група педантични стратегии, надарени с хладна пресметливост. Не след дълго започнаха да анализират последствията от ласките на Робин според пръста, който беше използвал. Беше погалил Пау по главата с кутрето, което бе пръстът на презрението. Случайно ли беше, случайна ласка ли беше, като се има предвид, че Пау, малко след като бе говорила с Робин, бе признала любовта си на Диего, забравяйки за гаджето си? Или Робин буквално дирижираше играта? За някои той не играеше. За други беше най-добрият играч от всички издания, най-оригиналният и най-дръзкият. Ако спе-

челеше, за първи път победителят нямаше да бъде най-скромният, най-големият идиот или най-ловкият манипулатор, а най-големият ексцентрик. Всъщност той живееше двойно затворен – не просто в Къщата, а главно в спалнята. Излизаше само за да иде до тоалетната, за да яде или да се разтъпче. Обикновено се разхождаше в посока към басейна. Влизаше във водата, вървейки, потапяше се, задържаше дъха си до последната секунда и след това си тръгваше, като се движеше така спокойно, както беше дошъл. Минаваше ли наблизо, разговорите замираха. Винаги имаше някой, който зарязваше онова, което прави, за да го последва. Биг Брадър поиска да говори с него.

– Здравей, Робин – му каза със същия тон, с който можеше да му каже „Страхотно питие“ или „Идвам“, или „Ей сега ще изляза“, или „Няма повече“, или „Утре ще видим“. – Всичко наред ли е?

– Да.

Веднага стана ясно, че Робин няма никакво желание да говори с него.

– Казвам ти същото, както предишния път – това е разговор само между двама ни, Робин, няма да бъде излъчен, можеш да приказваш спокойно.

– Спокоен съм.

– Хубаво. Добре ли се чувстваш?

– Да.

– Не те виждам да участваш, Робин. Много добре знаеш, че това е игра на съжителство и...

– Да.

Пауза.

– Играеш ли?

– В какъв смисъл?

– Имам предвид поведението ти, действията ти.

Част от играта ли са?

– Редно ли е да отговоря на този въпрос? – каза Робин, след като помисли малко.

Биг Брадър направи една голяма пауза.

– Можеш да отговориш на въпроса, ако искаш.

– Не, не искам – каза Робин.

Пауза.

– Добре. Само исках да разбера дали имаш нужда от нещо, дали... – каза Биг Брадър.

– Не – каза Робин.

– Значи мога да бъда спокоен, така ли?

– В какъв смисъл „спокоен“?

Пауза.

– Знаеш в какъв смисъл, Робин. За играта.

– А – каза Робин. – Да. Предполагам, че да.

– Добре – каза Биг Брадър след дълго мълчание. – Само това исках – да разбера как си. В Къщата са останали малко хора и по всичко личи, че ти си от любимците...

– На зрителите ли?

– Не мога да ти кажа, Робин.

– Можете да ми кажете, че съм един от любимците, но не и на кого?

Пауза.

- Да, Робин. Не мога.
- Колко странно – каза Робин.
- Кое е странно?
- Очевидно е.
- Очевидно? Кое е очевидно, Робин?

Робин замълча, остана неподвижен. След няколко секунди отново се намести на стола, сякаш токущо бе излязъл от транс, и обходи стаята с отсъстващ поглед.

- Кое е очевидно, Робин?
- Не, не знам. Защо е очевидно?
- Каза, че нещо е очевидно...

Робин помисли за малко.

- Честно ли? Не знам. Не разбирам дори за какво говорим – каза. – Навън всичко наред ли е?
- Не мога да ти отговоря, Робин.
- Но как така? Нали ми каза, че това е частен разговор?

Пауза.

Не толкова пауза, колкото мълчание.

– Може ли да говоря с Биг Братър, който дежуря през нощта? – каза Робин. Гласът на дневния Биг Братър беше гласът на Бруно Негро. Нощният, Марио Лаго, в този момент обядваше със съпругата си – и двамата в пълно мълчание, като гледаха друг канал. – Не се обиждай, но ми се струва, че се разбирам по-добре с другия.

- Защо?
- Как така защо?

Пауза.

– Стига, моля те – каза Робин. – Искате ли да си отида? Ако искате да си отида, ще си отида, няма проблеми. Единственото, за което моля, е да ме оставите за малко на мира. Може ли да си вървя сега?

- Къде, Робин?
- Да спя!
- Пет часът следобед е.
- Няма значение. Цял ден се мотах и съм смачкан. Дълга пауза.
- Добре, Робин, както искаш.
- До утре – каза Робин. Стана и излезе, без да добави нищо друго.

Бруно Негро вдигна вежди и ороси сценаристите с една въздишка.

– За мен е такъв – отбеляза загадъчно и си тръгна.

Един ден в началото на последните шест седмици младежите обсъждаха нещо в градината, когато Робин дойде, спря пред тях и започна да танцува брейк. Беше бос и на ушите му висяха слушалките на един айпод, закачен за ластика на долнището му. Младежите го гледаха със зяпнала уста. Движенията му бяха свършени, изящно механични. Краката му се плъзгаха по тревата като върху гладка повърхност, мускулите на тялото му бяха силно очертани. Излъчваше огромна радост, но не заразителна, а по-скоро непроницаема, може би защото никой друг освен него не чуваше музиката.

Две минути по-късно спря рязко и се върна в къщата.

Момичетата в миг се почувстваха влюбени. И момчетата го забелязаха. За тях това беше последната капка. Робин ги беше измамил, ефектът на танца бе доказателство за това. Същата вечер момичетата номинираха Диего, а момчетата – Робин. (Малко преди гласуването Габи се хвърли в леглото до това на Робин и след като го наблюдава мълчаливо известно време, му каза: „Толкова си готин, че те гледам и ми се доспива“.) Един от коментаторите припомни историята „от една книга или май беше от филм“, в която момче на десет години опикава (играейки си) момиче на същата възраст, което се влюбва завинаги в него. Затова не се чудеа на любовта на момичетата към Робин, който не само ги беше подмокрил, ами и увенчаваше онова, което им предлагаше – доверието, драмата и приятелството си – с едно малко шоу.

Зрителите в много голям процент гласуваха за изгонването на Диего. Робин изслуша резултата от вота с тревога, каквато никой не беше забелязвал у него до този момент. Нервност, която не се дължеше на страха да не бъде изгонен, а на потвърждението, че от този момент нататък може да прави с тях, каквото си пожелае.

Серхио Бисио
РИАЛИТИ

аржентинска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД